

10. srpna 1924

Členům!

XVIII

Jak používat „Vůdčí myšlenky“

Vůdčí myšlenky (Leitsätze), vydávané Goetheanem, mají být podnětem pro aktivně působící členy, jak utvářet obsah anthroposofické působnosti v jisté jednotnosti. Když budou týden co týden přistupovat k těmto větám, budou moci zjišťovat, že podávají návod, jak se pohřížit do látky obsažené v přednáškových cyklech a jak ji v jistém uspořádání tlumočit na schůzkách poboček.

Bylo by pochopitelně žádoucí, kdyby se každý týden mohly přednášky pronesené v Dornachu hned dodat na všechny strany jednotlivým pobočkám. Jenomže je také třeba uvážit, jaká složitá technická zařízení by to vyžadovalo. Představenstvo v Goetheanu se jistě v tomto směru vynasnaží o všechno možné a mnohé zařídí. Ale musíme počítat s danými možnostmi. Záměry vyjádřené na Vánočním sjezdu se budou uskutečňovat. Ale potřebujeme čas.

Prozatím jsou ve výhodě ty pobočky, které mají členy navštěvující Goetheanum, kteří tam vyslechnou přednášky a budou moci referovat jejich obsah na schůzích pobočky. A pobočky by měly přijít na to, že vysílání takových členů do Goetheana je dobrodiním. Ale také bychom neměli přespříliš podceňovat práci, která už v Anthroposofické společnosti byla vykonána a která je zachycena ve vytištěných cyklech a přednáškách. Kdo si vezme k ruce tyto cykly, podle titulků si připomene, jaká látka je obsažena v tom nebo onom, a pak přistoupí k Vůdčím myšlenkám, ten zjistí, že v jednom cyklu nalezne jedno a v druhém něco jiného, co příslušnou vůdčí myšlenku dále rozvádí. Když se navzájem propojí, co stojí odděleně v jednotlivých cyklech, vyplynou z toho hlediska, z nichž bude možné promlouvat v návaznosti na uveřejňované vůdčí myšlenky.

Působíme v Anthroposofické společnosti opravdu marnotratně, ponecháváme-li uveřejněné cykly úplně bez použití a chceme-li z Goetheana přijímat vždycky jenom „to nejnovější“. Snadno se dá přece také pochopit, že by jakákoli možnost vydávat cykly tiskem musela postupně zaniknout, kdyby se jich vydatně nepoužívalo.

Ještě je namístě vzít v úvahu jiné hledisko. Při šíření obsahu anthroposofie se musí v první řadě uplatňovat svědomitost a pocit odpovědnosti. Tomu, co se řekne o duchovém světě, je třeba dát takovou formu, aby obrazy duchových skutečností a bytostí, které se podávají, nebyly vystaveny nedorozuměním. Kdo slyší některou přednášku v Goetheanu, může z ní mít bezprostřední dojem. Bude-li potom tlumočit její obsah, může v něm tento dojem ještě doznívat a on bude proto s to formulovat ty věci tak, aby jim mohlo být správně rozuměno. Když ale bude týž obsah zprostředkovávat někdo druhý nebo třetí, bude stále stoupat pravděpodobnost, že se do výkladu vloudí nepřesnosti. To všechno by bylo dobře vzít v úvahu.

A další hledisko je snad dokonce nej důležitější. Nejde přece o to, aby byl anthroposofický obsah jenom vnějškově vyslechnut nebo přečten, nýbrž aby byl přijat živou duševní bytostí. Je podstatné, aby se takový přijatý obsah rozvíjel dále v myšlení i v citu. K tomu, aby se toto dalo při studiu cyklů, které jsou už k dispozici, by měly podněcovat právě Vůdčí myšlenky. Pokud se bude přihlížet příliš málo k tomuto hledisku, bude to trvale bránit tomu, aby se Anthroposofickou společností mohla projevovat bytost anthroposofie. Je jenom zdánlivě oprávněné, říká-li někdo: Co je mi platné slyšet toho sebevíc o duchových světech, nemohu-li do takových světů sám nahlédnout. Takový člověk přitom nepřihlíží k tomu, že se tomuto nahlédnutí napomáhá, jestliže se uvažuje o zpracovávání anthroposofických obsahů tak, jak to tady bylo naznačeno. Přednášky v Goetheanu probíhají tak, že jejich obsah může působit živě a svobodně dále v myslích posluchačů. A toho druhu je i obsah cyklů. Není v nich žádný mrtvý materiál určený pouze k vnějšmu sdělení; je v nich látka, která, když k ní přistoupíme z různých hledisek, bude podněcovat zření do duchových světů. Neměli bychom se domnívat: Obsah přednášek, ten si poslechneme; poznání duchového světa, to si osvojíme meditací. Tak nepokročíme nikdy doopravdy dále. Obojí musí v duši působit společně. A promýšlet anthroposofický obsah dále a dále jej procítovat, to je také duševní cvičení. Vidoucím pohledem se budeme vžívat do duchového světa, budeme-li s tímto obsahem zacházet tak, jak to tady bylo řečeno.

Je tomu přece jenom tak, že se v Anthroposofické společnosti hledí příliš málo na to; že anthroposofie nemá být šedou teorií, ale opravdovým životem. Opravdový život, to je její podstata; a *činní-li* z ní někdo šedou teorii, tedy to často vůbec není *lepší*, nýbrž *horší* teorie než jiné. Ale teorií se stává teprve tehdy, když ji někdo v teorii *změní*, když ji usmrtí. Příliš málo se ještě vidí, že anthroposofie není jenom jiným názorem na svět než jiné, ale že *je také třeba ji jinak přijímat*. Její podstatu poznáme a prožijeme teprve při tomto jiném druhu přijímání.

Členové by měli hledět na Goetheanum jako na *nezbytný* střed anthroposofické práce a působnosti; ale neměli by pouštět ze zřetele, že by se v pobočkách měla uplatňovat také anthroposofická látka, která už byla vypracována. To, co se v Goetheanu *vypracuje*, to se může stát *postupně* v plném živoucím smyslu majetkem celé Anthroposofické společnosti, jestliže se co nejvíce členů vypraví ze života v pobočce do samotného Goetheana, a zúčastní se, pokud jim to jen bude možné, *jeho* živé působnosti. To všechno je ale třeba utvářet se zapojením niternosti; pouhým vnějším „sdělováním“ obsahu každého týdne by se ničeho nedosáhlo. Představenstvo v Goetheanu *bude* potřebovat čas a bude muset u členů nacházet pochopení. Pak *bude* moci působit ve smyslu Vánočního sjezdu.

GA 260a